

ת"ד 1990/08/17 - מדינת ישראל נגד מורין יוסף

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ת"ד 1990-08-17 מדינת ישראל נ' יוסף
לפני כבוד השופטת אסתר טפסה-גרדי

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות עו"ד חנא ארשד
נגד
מורין יוסף באמצעות עו"ד מרואן זאיד
המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

האישום

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של נהיגה בקלות ראש, מהירות בלתי סבירה וגרימת חבלה של ממש.
2. על פי כתב האישום, ביום 29.6.17, סמוך לשעה 11:30, נהג הנאשם ברכבו הפרטי, מסוג "אוודי", מ.ר. 19-925-67, בג'וליס. אותה עת, בכיוון נסיעת הנאשם, נסע רכב, מסוג משא תומך, מ.ר. 86-518-33, אליו חובר נגרר, מסוג נתמך רכין, מ.ר. 95-853-75, שהחל בפניה ימינה, לעבר אתר עבודה. הנאשם נהג ברשלנות בכך שנסע במהירות בלתי סבירה ושאינה פחותה מ-87.23 קמ"ש, בנסיבות ובתנאי הדרך, באופן שמנע ממנו את השליטה ברכב, וכתוצאה מכך לא הספיק לעצור את רכבו ופגע במשאית. כתוצאה מהתאונה נגרמו חבלות של ממש לנאשם, שאושפז מיום התאונה ועד יום 16.7.17, בהם, שבר מרוסק באצטבולום, שברים מרוסקים בדיאפיזה של טיביה ופיבולה מימין. הנוסע ברכב הנאשם נפגע ונזקק לטיפול רפואי ואשפוז של 3 ימים. כלי הרכב המעורבים ניזוקו.

העובדות שאינן במחלוקת

3. אין מחלוקת שהנאשם נהג במקום האירוע, בנתיב הימני, מאחורי המשאית. כך אין מחלוקת לעניין החבלות שנגרמו לנאשם ולנוסע שהיה עמו, ולנזקים שנגרמו לרכבים.

המחלוקת

4. מי גרם לתאונה. האם כטענת המאשימה היה זה הנאשם או האם כטענת הנאשם היה זה נהג המשאית.

טיעוני הצדדים

5. המאשימה גורסת שנהג המשאית ביקש לפנות ימינה, ולשם כך הרחיב את פנייתו, תוך שנכנס לנתיב השמאלי, בנתיב הנגדי, ולאחר מכן החל לפנות ימינה. באותו הזמן, הנאשם עקף את המשאית מימין, במהירות שאינה סבירה ושאינה תואמת את תנאי הדרך, וכתוצאה מכך התנגש במשאית, בצידה השמאלי, בעת שפנתה ימינה.

לחיצוק עמדתה הפנתה התביעה לממצאי דוח הבוחן, עדותו ועדות נהג המשאית.

מנגד, ביקשה ההגנה לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. לשיטתה, נהג המשאית היה בדרכו להחנות את המשאית במפרץ חניה, משמאל, אלא שלפתע, ללא שאותת, סטה ימינה, שב לנתיב הימני בו נסע, וכתוצאה מכך, הנאשם, שנסע מאחוריו, התנגש ברכבו. לטענת ההגנה, רכב הנאשם החליק כתוצאה מכתמי שמן בכביש. קו ההגנה מבוסס על עדויות הנאשם והנוסע שהיה עמו.

הראיות

מטעם המאשימה העידו:

6. הבוחן ליאור חכמון (להלן - הבוחן).

נהג המשאית, אוסאמה פוארסה (להלן - נהג המשאית).

באמצעות עדי התביעה הוגשו:

ת/1 - הסקיצה, ת/2 - דוח נזקים, ת/3 - דוח פעולה בוחן, ת/4 - לוח תצלומים, ת/5 - תרשים בוחן, ת/6 - דוח בוחן, ת/7 - מזכר, ת/8 - הודעת הנאשם, ת/9 - דוח פעולה של השוטרת יסמין נוביק, ת/10 - מסמכים רפואיים של המעורבים, ו- ת/11 - הודעת נהג המשאית.

מטעם ההגנה העידו הנאשם והנוסע שהיה עמו, שאדי גבישי.

כן הוגשו המסמכים הבאים:

נ/1 - הודעת הנאשם.

נ/2 - הודעת שאדי גבישי.

יצוין שהודעת הנאשם הוגשה על ידי התביעה, וסומנה ת/8, ולאחר מכן הוגשה על ידי ההגנה, וסומנה נ/1.

דין והכרעה

7. לאחר שהאזנתי לטיעוני ב"כ הצדדים, שמעתי את העדים לפני ועיינתי בחומר הראיות, מצאתי שהוכח לפני, מעבר לכל ספק סביר, שהנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, מהנימוקים שלהלן.

מהירות רכב הנאשם

8. כעולה מדוח הבוחן (ס' 14 לת/6) המהירות המרבית המותרת במקום התאונה היא 50 קמ"ש. במסקנות הדוח צוין שמהירות רכב הנאשם הייתה, לכל הפחות, 83.27 קמ"ש. היינו, לכל הפחות נהג הנאשם במהירות של 33 קמ"ש מעל המותר. במהירות 83.27 קמ"ש, צוין בדוח, מרחק העצירה הוא 66.32 מטר, כך שלו הנאשם היה נוסע במהירות המקסימלית המותרת במקום, 50 קמ"ש, כשזמן התגובה שלו זהה לזמן התגובה בתאונה, רכבו היה נעצר לאחר 29.73 מטר. היינו, רכבו היה נעצר 36.59 מטר לפני הרכב המעורב והתאונה הייתה נמנעת.

יודגש שהבוחן ציין בעדותו שמהירות רכב הנאשם שנקבעה היא המהירות הנמוכה ביותר שניתן היה לקבוע בנסיבות העניין (עמ' 6 לפרו', ש' 3-4).

מהירות רכב הנאשם, שקבע הבוחן, התבססה על סימני הבלימה של הרכב, באורך 42 מטר, שנמצאו בזירת התאונה. (עמ' 6 לפרו', ש' 1, לוח התצלומים - ת/4, צילום 2, עמ' 11 לפרו', ש' 3-4, ת/6). לטענת הסנגור שבצילומים 1,2,3 (ת/4) ניתן להבחין ב-4 סימני בלימה, השיב הבוחן שסימני הבלימה שמדד שייכים לרכב הנאשם. בלשונו: **"מתייחס לסימני הבלימה לרכב שביצע את התאונה, סימני הבלימה ת/4, תמונה 2. סימני בלימה טריים שאוסיף לזה שסימני הבלימה ממשיכים ישירות לתמונה מס' 21 שם רואים את כל החזית שלו כהטבעה בגומי"** (עמ' 6 לפרוטוקול, ש' 1-3). ובחקירה החוזרת שב וציין: **"יש שני סימני בלימה של הרכב שמובילים ישירות עד הפניה הישירה בצמיג, עם פגיעה חזקה בצמיג"** (עמ' 11 לפרו', ש' 3-4).

כשנשאל על ידי הסנגור כיצד יתכן שסימני הבלימה בכיוון אחד ורכב הנאשם בכיוון אחר (ת/4, צילומים 1-2), הבהיר: **"לאחר שיש מהירות פגיעה, לאחר הפגיעה הרכב לא נשאר. אז קודם כל מדובר ברכב נוסע ישר שפוגע במשהו, במקרה הזה מדובר בצמיג שהוא גמיש, ואז הוא לא נמצא באותו מקום ויש היזרקות לכן הרכב היה במצב בו נמצא"** (עמ' 6 לפרו', ש' 24-26).

הבוחן שב וציין בעדותו שהגורם לתאונה היה מהירות נסיעתו הגבוהה של רכב הנאשם. בלשונו: **"כל התיק הזה בשל סימני הבלימה והמהירות הגבוהה... אילולא היתה המהירות הגבוהה הזאת והיה מגיב באותה נקודה והיה נוסע במהירות 50 קמ"ש מקסימום היה עוצר 30 ומשהו מטר לפני כן"** (עמ' 9 לפרו', ש' 25-26, עמ' 10 לפרו', ש' 1). ובמקום נוסף ציין: **"זה אזור תעשייה שעובדים בו. אז שינהג בהתאם"** (עמ' 8 לפרו', ש' 9-10).

כן ציין בדוח שההטבעה של גריל רכב הנאשם על צמיג המשאית, מעידה שרכב הנאשם נסע במהירות מופרזת, שאינה תואמת לתנאי הדרך (ס' 14, ת/6). ובעדותו: **"לא מדובר בפגיעה קלה, הטבעה בצמיג זה לא משהו שהוא מובן מאליו. הצמיג בעצם בלם אותו וגרם לו לבלום. אם זה היה בחלק של הברזל אני לא יודע אם הוא היה פה היום"** (עמ' 11 לפרו', ש' 4-6). במקום נוסף ציין: **"אני מבקש לחדד כי את המהירות שקבעתי שהינה פחותה והכי נמוכה, המהירות נבלמה על ידי הגלגל הזה, אם לא היה הגלגל הוא היה ממשיך תוך כדי בלימה והתאונה היתה הרבה יותר קשה"** (עמ' 6 לפרו', ש' 5-6).

לשאלת הסנגור הבהיר הבוחן שבמסקנות דוח הבוחן (ת/6), רשם, בטעות, בתחילה, שמהירות נסיעת רכב הנאשם הייתה לכל הפחות 87.23 קמ"ש. בהמשך תוקנה הטעות, בכתב ידו, ונרשמה מהירות הנסיעה הנכונה שחישב, 83.27 קמ"ש (עמ' 4 לפרו', ש' 16-20).

לשאלת ההגנה מדוע לא בדק את הטכוגרף של המשאית, ציין הבוחן שבמקרה זה הטכוגרף אינו רלוונטי, היות שמדובר בפניה ימינה של המשאית (עמ' 10 לפרו', ש' 16-17). בלשונו: **"במהירות של 6 קמ"ש פלוס מינוס זה לא מופיע בסימני טכוגרף. מדובר בפניה ימינה, אי אפשר להיכנס במהירות לפניה ימינה"** (עמ' 10, ש' 20-21). כן ציין שלא ביצע רישום לגבי הטכוגרף, וככל הנראה, שוטר אחר שהיה במקום הוציא את הטכוגרף (עמ' 10, ש' 15-16) והטכוגרף לא נבדק (עמ' 10 לפרו', ש' 23).

צוין בדוח ששדה הראיה של הנאשם ונהג המשאית לא היוו גורם לתאונה. שדה הראיה של הנאשם היה פתוח לפניו, עד מקום התאונה, מרחק של 187 מטר. שדה הראיה של נהג המשאית, כפי שנצפה ממראות מושב הרכב לאחור, היה פתוח לאחור למרחק של 187 מטר.

הבוחן דחה את טענת הסנגור בדבר קיומם של סימני שמן בכביש (עמ' 4 לפרו', ש' 10, עמ' 10 לפרו', ש' 32). כן ציין שיתכן ומדובר בניזילת מים מהמזגן (עמ' 10, ש' 11). לשאלת הסנגור כיצד יתכן שמדובר בכתם מים, שכן זה אינו מותיר סימן על האספלט השיב: **"תלוי מה מצלמים ואני לא מסכים אתך"** (עמ' 4, ש' 15).

עדות נהג המשאית, בנוגע למהירות נסיעתו של הנאשם, תמכה במסקנות דוח הבוחן. בלשונו: **"אם הייתה לו מהירות סבירה, התאים עצמו לשטח, לא היינו מגיעים לזה...הוא כבר זיהה אותי ונתן ברקס אבל המהירות שלו לא הספיקה, הוא המשיך לנסוע... לדעתי הוא היה במהירות מעל 100. חייב לנסוע שם עד 50"** (עמ' 19 לפרו', ש' 8-12).

גרסתו של נהג המשאית נתמכת בדוח הפעולה של השוטרת יסמין נוביק, שהגיעה לזירה מיד לאחר התאונה. מהדוח שערכה עולה, שמיד לאחר התרחשות התאונה, מסר לה נהג המשאית את גרסתו, שלפיה, בעת שהחל בפניה ימינה, הרכב שהיה מאחוריו **"נכנס בו במהירות רבה"** (ת/9).

לסיכום, ממסקנות דוח הבוחן, המבוססות על סימני הבלימה שנמצאו בזירה, ומעדות נהג המשאית, עולה שהנאשם נסע במהירות גבוהה, שאינה מתאימה לתנאי הדרך. כתוצאה מכך התנגש רכבו במשאית, בעת שפנתה ימינה לאתר עבודה.

גרסת נהג המשאית להתרחשות התאונה

9. גרסתו של נהג המשאית ניתנה, לראשונה, בהודעתו. לדבריו, בעת שהיה בדרכו לאתר עבודה, פנה ימינה, לאחר שאותת, ובמהלך הפניה שמע לפתע "מכה חזקה", והבחין במראות רכבו ברכב שהתנגש בו (ת/11, ש' 3-7).

בעדותו מסר גרסה דומה במהותה. ובהמשך: **"אני קודם כל אותתי, פניתי ימינה, הרכב נכנס ימינה... לפני שאותתי ונכנסתי לא היה שום דבר. נכנסתי בפנים, אז שמעתי בום. הסתכלתי ימינה שמאלה חשבתי שזה גלגל, אז זיהיתי שיש לי אוטו. עצרתי"** (עמ' 16 לפרו', ש' 22-24). לשאלה האם אותת טרם הפניה, שב וציין: **"לפני שפניתי ימינה ועוד איך נתתי. לפני כן הסתכלתי במראה, נתתי איתות ונכנסתי כבר"** (עמ' 16 לפרו', ש' 18).

אשר לטענת הסנגור שבהודעתו, בניגוד לעדותו, לא ציין שבדק במראות האם הדרך פנויה, טרם שפנה ימינה, הבהיר: **"בחקירה ציינתי שאותתי ימינה, זה טעות? מאותתים ונכנסים סתם? קודם כל מסתכלים ואז נוסעים, עובדה"**

שנכנסתי 3/4 מהאוטו כבר בפנים (עמ' 17 לפרו', ש' 6-8). בחקירתו החוזרת, כשנשאל על ידי התובע האם בדק במראות האם הדרך פנויה, לפני שאותת, ובמהלך האיתות, השיב: **"כל הזמן"** (עמ' 19 לפרו', ש' 5).

כן ציין שהיות שמדובר במשאית ארוכה, מסוג סמיטריילר, המחייבת סיבוב רחב, סטה תחילה שמאלה, לנתיב הנגדי, ורק לאחר מכן החל לפנות ימינה, כפי שעולה מצילום 3 בלוח התצלומים (ת/4). בלשונו: **"מדובר בסמיטריילר, בשביל לפנות ימינה אוטו כזה צריך סיבוב רחב. הוא חייב לקחת חלק מהכביש השמאלי לפנות ימינה. לקחתי 30-40 ס"מ מהכביש הנגדי שהיה פנוי ונכנסתי ימינה.... זה 18 מטר רכב"** (עמ' 17 לפרו', ש' 12-14).

נהג המשאית דחה את טענת ההגנה שהתאונה ארעה בשל כתמי שמן בכביש. בלשונו: **"הכביש בסדר גמור. אני ראיתי את זה. יכול להיות שהכתם עדין נמצא. אולי זה גם צבע. זה לא הפריע שום דבר... זה לא שמן. אני לא יודע מה זה"** (עמ' 18 לפרו', ש' 5-7).

הנהג ציין בעדותו שאינו זוכר אם חתם על ההודעה אם לאו (עמ' 14, ש' 20, עמ' 14, ש' 30, עמ' 15, ש' 1). יצוין שעיון בהודעתו (ת/11) מעלה שהנהג חתום על ההודעה, בתחתית הטופס. כמו כן, ציין, הן בחקירה ראשית והן בחקירה נגדית, שהדברים שנרשמו מפיו בהודעתו, נמסרו על ידו, ומשקפים את שארע (עמ' 14, ש' 21-22, ש' 27-28).

נהג המשאית ציין שהוא זוכר היטב את התאונה: **"התאונה שקרתה, האירוע, עדיין בראש שלי. גם הרגל שלו שרציתי להוציא עדיין בראש שלי. זה אירוע שקורה לי פעם אחת, אף פעם לא קרה לי דבר כזה..."** (עמ' 14 לפרו', ש' 5-7). כך גם ציין שמקום התאונה מוכר לו היטב, ובמסגרת עבודתו מגיע למקום, לעיתים פעם בשבוע ולעיתים פעם ביום (עמ' 19 לפרו', ש' 15).

לסיכום, עדותו של נהג המשאית מתיישבת עם ממצאי דוח הבוחן, הן לעניין מהירות נסיעת רכב הנאשם והן לגבי אופן התרחשות התאונה. עדותו של הנהג הייתה מהימנה ועקבית, הנהג ציין שהמקרה זכור לו, מקום התאונה מוכר לו היטב, ותיאר באופן דומה, בהודעתו ובעדותו, את מהלך נסיעתו ואת אמצעי הזהירות בהם נקט טרם שפנה ימינה.

יצוין שלא מצאתי כל יסוד לטענת ההגנה שנהג המשאית ניסה, בעדותו, להתחמק מהודעתו במשטרה. עדותו של נהג המשאית מתיישבת עם הודעתו. הנהג הבהיר שטרם האיתות בחן האם הדרך פנויה, במראות רכבו, וגרסתו מהימנה עלי.

גרסת הנאשם להתרחשות התאונה

10. הנאשם, מנגד, הציג גרסה שונה מהגרסה שהציגה התביעה להתרחשות התאונה.

לשיטתו, נהג המשאית, שנסע, בנתיב הימני, לפניו, החל לפנות שמאלה, לנתיב הנגדי, לעבר מפרץ חניה, הממוקם משמאל לדרך. הנאשם, בנסיבות אלה, המשיך בנתיב נסיעתו, "כרגיל", במהירות של כ- 60-70 קמ"ש. בשלב כלשהו נהג המשאית שב, לפתע, לנתיב הימני, בו נסע הנאשם, ללא שאותת, ורכב הנאשם, שהיה במרחק של כשני רכבים ממנו, בנתיב הימני, התנגש בו. התאונה, לשיטתו, נגרמה בשל רשלנותו של נהג המשאית, והייתה בלתי נמנעת. כך לדברי הנאשם: **"נהגתי בנתיב נסיעתי ימני במהירות של 60-70 קמ"ש לערך. לא הסתכלתי על השעון מהירות. בנתיב שלי מקדימה הייתה משאית גדולה. הייתי מהמשאית במרחק של 2-3 רכבים ממנו ואז פתאום אני מסתכל על המשאית שמתחילה לקחת שמאלה לנתיב הנגדי לכיוון מפרץ החניה. חשבתי שהמשאית הולכת**

לעצור בכלל לא חשבתי שהמשאית רוצה לפנות ימינה המשכתי רגיל ואז פתאום המשאית ממפרץ החניה פונה ימינה מבלי לאותות ומבלי לעצור בכלל ישר לחצתי ברקס חזק. שאדי התחיל לצעוק "תזהר". אני מרגיש את מערכת ABS עובדת ונכנסתי במשאית עם החזית שלי בגלגלים של הסוס והעגלה בצד ימין" (נ/1, עמ' 1, ש' 15-24, עמ' 2, ש' 25-29). בהמשך הוסיף וציין שנהג המשאית לא התבונן במראה טרם שפנה ימינה (נ/1, ש' 61-63).

עדות לא תאמה את הודעתו במשטרה, במספר נקודות מהותיות.

כך טען בעדותו שמד המהירות של רכבו, טרם התאונה, הצביע על מהירות שבין 60 ל-70 קמ"ש (עמ' 21 לפרו', ש' 18). בחקירה הנגדית, כשנשאל לגבי גרסתו החדשה, שלפיה, בדק את מהירות נסיעתו טרם התאונה, ניסה ליישב זאת בכך שטען שבתחילת הכביש לא התבונן במד המהירות, אולם לאחר שפנה ימינה בכביש בדק את מד המהירות (עמ' 22 לפרו', ש' 12-13).

כך גם לראשונה טען בעדותו, שמיד לאחר שבלם, רכבו החליק, עקב ליקויים בכביש, עד שלבסוף התנגש במשאית (עמ' 21 לפרו', ש' 18-23). בלשונו: **"מדובר בכביש חלק, כביש לא חדש, הרבה שמן בכביש, הרבה לכלוכים, כביש לקוי"** (עמ' 21 לפרו', ש' 23-24).

כשעומת עם מסקנת הבוחן, שסימני הבלימה של רכבו מעידים על מהירות נסיעה של לפחות 80 קמ"ש, יחס זאת לליקויים בכביש. בלשונו: **"לא נכון. כי שם הכביש מקולקל, לא נקי ולא חדש, הרבה שמנים עליו"** (עמ' 23 לפרו', ש' 1). כך גם בחקירה חוזרת, כשנשאל, מדוע, לדעתו, רכבו החליק, השיב: **"כי הכביש לא טוב שם. היו שם הרבה שמנים הרבה לכלוך. הכביש לא תקין"** (עמ' 25 לפרו', ש' 10).

תשובתו לשאלה מדוע בהודעתו לא ציוו הליקויים בכביש, לא הייתה מספקת: **"בחקירה הייתי מאושפז במיטה לא הייתי מרוכז, זה היה מחודש לאחר ששוחררתי מבית החולים"** (עמ' 24, ש' 6-7).

מנגד, בחלקים מעדותו תמך בגרסה שהציגה התביעה. כך, כשנשאל האם במהירות נסיעה איטית יותר, התאונה הייתה נמנעת, השיב בחיוב (עמ' 23, ש' 9).

הנאשם ציין בעדותו שהוא נהג משאית מנוסה, משנת 2014, ואף שימש כנהג משאית בצבא (עמ' 23 לפרו', ש' 19). כשנשאל האם נוכח עברו, לא היה עליו לצפות, בעת שהבחין במשאית פונה שמאלה, ומרחיבה את הפניה, שמטרתה, למעשה, לפנות ימינה, ובהתאם להאט את מהירות נסיעתו, השיב: **"כן"** (עמ' 23 לפרו', ש' 15-22).

כשנשאל האם הוא מסכים שלו היה נוהג ביתר זהירות ושומר מרחק גדול יותר, התאונה הייתה נמנעת, השיב: **"כן"** (עמ' 24 לפרו', ש' 26-28).

לסיכום חלק זה, הנאשם מודה בהודעתו ובעדותו שנסע כ-20-10 קמ"ש מעל המהירות המותרת במקום התאונה. כך גם הודה שלו היה נוהג ביתר זהירות, ומקפיד לשמור מרחק גדול יותר מהמשאית, התאונה הייתה נמנעת. נוסף על כך אישר שכנהג משאית מנוסה היה עליו להאט את מהירותו, בעת שהמשאית הרחיבה את הפניה שמאלה.

גרסתו לא הייתה עקבית ונפלו בה סתירות. בעדותו טען לראשונה שרכבו החליק עקב ליקויים בכביש, בהם כתמי שמן. עדותו זו היא בגדר עדות כבושה, ולא מצאתי שיש לתת לה משקל. הגרסה שהציג, הן לגבי מהירות נסיעתו (60-70

קמ"ש) והן לגבי הליקויים בכביש, אינה מתיישבת עם יתר הממצאים והראיות בתיק, בהם, עדות נהג המשאית, דוח הפעולה של השוטרת, ומסקנות דוח הבוחן.

גרסת שאדי גבישי

11. העד שאדי גבישי, שנסע לצד הנאשם, ברכב, בעת התאונה, ציין, בהודעתו במשטרה (נ/2), שהוא חבר של הנאשם. מהראיות שהוצגו לפני ומעדותו התרשמתי שאין המדובר בעד אובייקטיבי.

גבישי ציין בעדותו שנהג המשאית פנה שמאלה, לנתיב הנגדי, ללא שאותת וללא שבדק את מראות רכבו (עמ' 26 לפרו', ש' 13), כדי להחנות את המשאית במפרץ החניה משמאל לדרך. במפרץ, לדבריו, חונות מדי יום משאיות (עמ' 26 לפרו', ש' 7-8). הנאשם, לדבריו, המשיך בנסיעה, בנתיבו, לפתע, פנתה המשאית ימינה, שבה לנתיבם, ללא שאותתה וחסמה את רכבם. הנאשם בלם, לטענתו, אולם לא הצליח למנוע את התאונה, והתנגש במשאית (נ/1, ש' 4-10, עמ' 26 לפרו', ש' 6-9). כשנשאל גבישי מדוע לא ציין בהודעתו שהמשאית פנתה שמאלה, למפרץ החניה, ואז פנתה ימינה, השיב: "לא נשאלתי" (עמ' 26 לפרו', ש' 28).

לסיכום, גרסתו של עד זה הייתה דומה להפליא לגרסת הנאשם, בחלקה הייתה כבושה, ולא התיישבה עם הראיות האחרות בתיק. התרשמתי שכל רצונו של עד זה היה לתמוך בגרסת הנאשם ומכאן שאין לתת אמון בגרסתו.

12. לסיכום, לאחר שבחנתי מכלול הראיות שנפרשו לפני, בהם עדויות הבוחן, נהג המשאית, הנאשם, והנוסע שהיה עמו, אני סבורה שיש לקבל את גרסת התביעה לאופן התרחשות התאונה ולדחות את גרסת ההגנה.

הבוחן מסר עדות עקבית ומהימנה שמתיישבת עם הדוח שערך. הבוחן קבע בדוח שעל פי סימני הבלימה שנמצאו בכביש הנאשם נסע במהירות גבוהה, שאינה תואמת את תנאי הדרך, והתאונה, בנסיבות אלה, הייתה בלתי נמנעת. הבוחן שלל את גרסת ההגנה, שלפיה, רכב הנאשם החליק בכביש, כתוצאה מכתמי שמן.

עדויות של נהג המשאית תמכה במסקנות הבוחן, וגרסתו הייתה עקבית ומהימנה. נהג זה ציין שהוא מכיר היטב את זירת התאונה ונוסע במקום לעיתים קרובות, פרט את אופן נסיעתו, ואת אמצעי הזהירות בהם נקט. מנגד, תאר כיצד נסע הנאשם במהירות מופרזת, שלא תאמה את תנאי הדרך, וציין שכתוצאה מכך נגרמה התאונה.

גרסת הנאשם, מנגד, לא הייתה עקבית, בחלקה הייתה כבושה, ולא התיישבה עם ממצאים נוספים בתיק, מלבד עדות הנוסע שהיה עמו, חברו, שעדותו לא הייתה אובייקטיבית.

הנאשם אישר שהתאונה נגרמה עקב חוסר זהירותו, ושכנהג משאית מנוסה, היה עליו להאט את מהירות נסיעתו, בעת שהבחין במשאית מבצעת פניה רחבה.

13. טרם סיום אתייחס לטענות שהעלה הסנגור בסיכומיו כלהלן.

א. ההגנה טענה שבכתב האישום נפל פגם מהותי ברישום מהירות נסיעת רכב הנאשם. בעוד שבכתב האישום צוין שמהירות נסיעת רכב הנאשם הייתה לכל הפחות 87.23 קמ"ש, נטען, בדוח הבוחן צוין שמהירות נסיעת רכב הנאשם

הייתה, לכל הפחות, 83.27 קמ"ש. לשיטת ההגנה, כתב האישום לא תוקן במועד, ויש בכך כדי להביא לביטולו.

לעניין זה יש לפנות לסעיף 149(3) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש] התשמ"ב-1982, שעניינו טענה מקדמית של "פגם או פסול בכתב האישום". מקומה של טענה מקדמית הוא מיד לאחר "תחילת המשפט", היינו, מיד לאחר קריאת כתב האישום והבהרת תוכנו (ראה לעניין זה י' קדמי, בספרו "על סדר הדין הפלילי", חלק שני, מהדורה מעודכנת, תשס"ט-2009, עמ' 1236). ניתן להעלות טענות אלה גם במועד מאוחר יותר, במהלך ניהול ההליך, אולם טענה של "פגם או פסול בכתב האישום", לא תועלה בשלב מאוחר, אלא ברשות בית המשפט (שם, עמ' 1236).

בענייננו, הטענה לפגם לא הועלתה מיד לאחר הקראת כתב האישום, וכך גם במהלך ניהול המשפט לא הוגשה לבית המשפט בקשה להעלותה. הטענה הועלתה, לראשונה, בסיכומי ההגנה. בנסיבות אלה דינה של טענה זו להידחות, ולו מטעם זה בלבד.

יצוין שגם דיון לגופו של עניין, היה מובילני למסקנה דומה.

י' קדמי מציין בספרו ש"רק לפגם או לפסול מהותיים, היורדים לשורשו של עניין, במובן זה שהם מקפחים את הנאשם בהגנתו - תהיה השלכה על כשרותו של כתב האישום" (ראה, י' קדמי, עמ' 926). בענייננו, לא מצאתי שהגנת הנאשם קופחה בשל הטעות שנפלה בכתב האישום. ראשית, הטעות תוקנה בדוח הבוחן. שנית, הבוחן נחקר, במסגרת חקירתו הנגדית, בעניין מהירות הנסיעה הנטענת, ולעניין התיקון שערך בדוח, והבהיר שנפלה שם טעות שתוקנה בכתב ידו. בנסיבות אלה לא מצאתי שמדובר בפגם או בפסול מהותי, שהיה בהם כדי לקפח את הגנת הנאשם.

ב. טענה נוספת שהעלתה ההגנה היא טענת "הגנה מן הצדק" בשל הפגם שנפל בכתב האישום. טענת "הגנה מן הצדק" מעוגנת בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי. הגנה זו קובעת שניתן לבטל כתב אישום אם כתב האישום עומד בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית. הלכת בורוביץ' התוותה מבחן תלת-שלבי לבחינת החלתה של הגנה זו (ראה בספרו של י' קדמי, עמ' 1345). בענייננו לא מצאתי שהפגם עליו הצביעה ההגנה, בעניין הטעות שנפלה בכתב האישום, הוא פגם שיש בו משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, המצדיק ביטול כתב האישום. כאמור, הפגם תוקן בדוח, והבוחן נחקר בחקירה נגדית בעניין זה בעדותו. לפיכך, גם דינה של טענה זו להידחות על הסף.

ג. אשר לטענת ההגנה שדיסקת הטכוגרף הושמטה או הוסתרה במכוון מחומר הראיות וכן לעניין הטענה שהטכוגרף בודק את מהירות הנסיעה כבר החל מ-0 קמ"ש ועל כן יש לדחות את עדות הבוחן בעניין זה - מהראיות שהונחו לפני עולה שנהג המשאית פנה ימינה, במהירות איטית, בעוד שהנאשם נסע במהירות הגבוהה, לכל הפחות, ב-33 קמ"ש מהמהירות המותרת במקום, וגרם לתאונה. בנסיבות אלה, גם לו הייתה מוגשת הדיסקה, לא היה בה כדי לשנות מהמסקנה שעולה מהתיק, שלפיה, הנאשם גרם לתאונה, עקב מהירות נסיעתו.

סוף דבר

14. בהתבסס על חומר הראיות שהונח לפניי, בהם, ממצאי הבוחן, עדותו, עדות נהג המשאית, הרושם האמין שהותירו בי עדים אלה, ומנגד, גרסת הנאשם, שלא הייתה עקבית, בחלקה הייתה כבושה, ולא נתמכה בחומר ראיתי נוסף, מלבד בעדות חברו, הגעתי למסקנה שהנאשם נהג בקלות ראש ובמהירות בלתי סבירה, וכתוצאה מכך נגרמו לו חבלות של ממש.

לאור כל האמור, ולאחר ששמעתי את הצדדים והתרשמתי מעדותם לפניי, החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

המזכירות תשלח הכרעת הדין לצדדים ותזמנם לטיעונים לעונש ליום 23.1.20 בשעה 11:00.

ניתנה היום, א' טבת תש"פ, 29 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.